Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ετησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος — *Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1914* — *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 23*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' *(Συνέχεια)*

— Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κακοῦργος, ὅτι εἶνε ὑπέρογκα...

— Φαντάζομαι, διέκοψεν ὁ Τζούλης· ἔπρεπε νὰ γράψετε τὸ πλήρωμα τῆς θαλαμηγοῦ, νὰ πληρώσετε τὸν Μαρκήσιον...

— Καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ ξέρετε, παιδιά μου. Εἶνε ὅμως δίκηρο νὰ βγάλω ἐγὼ αὐτὰ τὰ ἔξοδα. Γ' αὐτό, μαζί μὲ τὸ γράμμα σου, ποῦ θὰ στείλω στὸν κ. Ρισανέλ, θὰ τοῦ ζητήσω ὡς λύτρα, δέκα ἑκατομμύρια φράγκα.

Ὅσον ἄπειρος καὶ ἂν ἦτο ὁ μικρὸς Λουλού, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν ἀναπηδήσῃ, ὅταν ἤκουσε τὸν φανταστικὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

Ὁ Τζούλης ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς:

— Δέκα ἑκατομμύρια. Πφ! τιποτένια πράγματα.

Ὁ κ. Δίκ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Μὰ ἐννοεῖται τιποτένια πράγματα, εἶπε, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποῦ ἔχει τουλάχιστον σαράντα. Τί εἶνε δέκα ἑκατομμύρια, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ του;... Ἀ, μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχοι, ὅτι ὁ κ. Ρισανέλ δὲν θὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρησι. Οὔτε θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε, γιατὶ ξέρει ὅτι δὲν μπορεῖ. Ἐδῶ στὸ Μαρόκο νόμος δὲν μὲ πιάνει. Κάμνω ὅ,τι θέλω ἐγώ, γιατὶ ὁ σουλτάνος εἶνε φίλος μου.

«Ὁ Λουλοὺ ἤρχισε νὰ γράφῃ...» (Σελ.181, στ.6)

Ὁμιλῶν ὁλονέν, ὁ ἀρχιληστὴς ἐτοποθέτησε ἐμπρὸς εἰς τὸν Λουλοὺ μίαν κόλλαν χαρτὶ καὶ ἕνα καλαμάρι.

— Γράψε, Λουλού, τῷ εἶπε· γράψε, παιδί μου, στὸν πατέρα σου.

Τρέμων, ὁ Λουλοὺ ἐπῆρε τὴν πέννα καὶ ἐκύτταζε τὸν Τζούλην ὡς διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ὁ μαθητευόμενος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ μὲ λύσσαν ἀνέκραξε:

— Γράψε, καλέ, γράψε!..Δὲν βλέπεις ὅτι εἴμεθα στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ ὑποκύψωμε στὴ θέλησί του;

Ἀμέσως ὁ Λουλοὺ ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἐνόσῳ ἔγραφε, σιγὴ θανάτου ἐβασίλευεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ κ. Δίκ, καθήμενος εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἐκάπνιζεν ἕνα σιγαρέτο, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Τζούλη, ὁ ὁποῖος, συλλογιζόμενος τὴν ἀνησυχίαν ποῦ ἔκαμεν, ἔβραζεν ἀπὸ θυμόν.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λουλοὺ εἶχε τελειώσῃ. Ἦτο ἄλλως τε ἀρκετὰ σύντομη καὶ περιεῖχε τὰ κάτωθεν:

«Ἡ αὐλὴ αὐτὴ ὡμοίαζε μὲ ἀγορά...» (Σελ. 182, στ. β)

«Ἀγαπητέ μου Μπαμπᾶ,

«Ὁ Τζούλης κ' ἐγὼ ἠχμαλωτίσθημεν ἀπὸ μίαν συμμορίαν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔφεραν εἰς ἕνα ἀρχαῖον πύργον, μέσα εἰς τὰ βουνά, καὶ εἴμεθα τώρα φυλακισμένοι. Μᾶς μεταχειρίζονται ὅμως καλά.

«Ἀνυπομονῶ νὰ σὲ ξαναϊδῶ, μαμμά μου, καὶ σένα, μπαμπᾶ μου. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κάμῃς ὅ,τι πρέπει διὰ νὰ νανταμωθῶμεν τὸ γρηγορώτερον.

«Σὲ κατασπάζομαι, καθὼς καὶ τὴν μαμμά.

«Ὁ ἀγαπῶν σε υἱὸς
«Λουλού».

Ὁ κ. Δίκ ἀνέγνωσεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν προσεκτικῶς, ἐδιόρθωσε δύο ὀρθογραφικὰ λάθη ποῦ εἶχε, καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλά.

Κατόπιν ἡτοιμάσθη νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ Τζούλης τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ σὲ πόσον καιρὸ λογαριάζετε νὰ λάβετε τὰ λύτρα ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ;

Ὁ κ. Δίκ ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀπεκρίθη:

— Θὰ τοῦ δώσω προθεσμίαν ἑνὸς μηνός. Τόσος καιρὸς θὰ τοῦ χρειασθῇ διὰ νὰ λάβῃ χρήματα.

— Καὶ ἂν εἰς ἕνα μῆνα δὲν τὰ ἔχετε λάβῃ;

— Ὦ, τότε, ἀπεκρίθη ὁ λῃστής μειδιῶν, θὰ τοῦ στείλω πρῶτα ταυτιὰ τοῦ υἱοῦ του, ὡς προειδοποίησιν, ἔπειτα, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρες, τὸ κεφάλι του. Ἂς εἶνε ὅμως· εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ὡς ἐκεῖ. Ἡ ὑποθεσίς μας θὰ κανονισθῇ κατ' εὐχὴν καὶ θὰ χωρισθῶμεν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Σᾶς ἀρίνω, παιδιά μου. Αὔριον θὰ σᾶς ξαναΐδω. Τώρα ποῦ ἦλθα ἐδῶ, θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ σᾶς φανῇ πολὺ μακρὸς ὁ μῆνας αὐτὸς τῆς φυλακῆς. Χαίρετε! Ὀρεβοὰρ!

Καὶ ὁ κ. Δίκ ἐξηφανίσθη μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα ποῦ εἶχεν ἐμφανισθῇ.

Οἱ δύο φίλοι ἐκυτάχθησαν ὡς ἐὰν εἶχαν ἰδῇ κακὸν ὄνειρον. Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ Λουλού.

— Παλιάνθρωπος! εἶπε· καὶ ὅμως φαίνεται τόσο εὐγενὴς καὶ τόσο καλός!... Ἄκουσες ποῦ θὰ στείλῃ ταυτιὰ μου στὸν μπαμπᾶ, ἂν δὲν πληρώσῃ;

— Ὁ κακοῦργος! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης μὲ θυμόν. Ἀμὴ ἐγὼ ποῦ ἔκαμα τὴν ἀνοησία νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὰ δυὸ ἑκατομμύρια;...

«Ἀπὸ τὴν σχισμάδα μεγάλου λινοῦ παραπετάσματος, εἶδε...» (Σελ. 183, στ. α')

Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! Τί θὰ μοῦ κάμῃ!.. Ἂς εἶνε ὁ Ἀρχιλῃστὴς τῶν Ἀρχιλῃστῶν καὶ ὁ Κατακτητὴς τῶν Κατακτητῶν. Ἅμα ὁ Τζούλης δὲν θέλῃ, δὲν θὰ τὸν κάμῃ αὐτὸς νὰ μιλήσῃ. Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Η ΕΙΚΩΝ

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Κατακτητοῦ εἰς τὸ Κασμπᾶ ἐπέφερε σπουδαίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο φυλακισμένων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, οἱ φίλοι μας ἐξεπλάγησαν βλέποντες εἰς τὸ δωμάτιόν των, ἀντὶ τῶν βωβῶν ὑπηρετριῶν, τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον θαλαμηπόλον μὲ τὲς φαβορίτες.

Ὑπεκλίθη ἐνώπιόν των καὶ τοῖς εἶπεν:

— Οἱ κύριοι εἶνε ἐλεύθεροι.

— Τί; ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης, πηδῶν ἀπὸ τὸ κρεββάτι του· τί εἶπε αὐτός; Εἴμεθα ἐλεύθεροι; Ἔξω γρήγορα λοιπόν! Τί καθόμαστε;

Καὶ φορέσας βιαστικὰ τὸ πανταλόνι του, ὁ μαθητευόμενος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος, ἀνοικτὴν σήμερον παρὰ τὴν συνήθειαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ τὴν περάσῃ, ὁ ὑπηρέτης προσέθεσεν:

— Οἱ κύριοι εἶνε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ μόνον ἐντὸς τοῦ Κασμπᾶ.

— Ἀ, καλά! ἔκαμαν συγχρόνως ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης, ἀπογοητευμένοι.

— Ἐμεγάλωσαν μόνον τὸ κλουβί, προσέθεσεν ὁ Τζούλης. Εἶπα κ' ἐγώ!.. Τελοσπάντων, κάτι εἶνε κι' αὐτό!

Ὁ ὑπηρέτης ἐχαιρέτησε κ' ἐξηφανίσθη.

Ἅμα ἔμειναν μόνοι, ἐνεδύθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ἀδείας ποῦ τοὺς ἐδίδετο, διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ διαμέρισμά των, ὅπου, καθὼς ἔλεγεν ὁ Τζούλης, ἄρχισαν νὰ γηράσκουν.

Κατῆλθον τὰς ἀμετρήτους κλίμακας ποῦ ὡδηγοῦσαν εἰς τὸν πυργίσκον των καὶ διέσχισαν τοὺς θολωτοὺς διαδρόμους τοῦ παλαιοῦ ἀνακτόρου, πηγαίνοντες εἰς τὴν τύχην. Ἐπιτέλους ἐξῆλθον εἰς τὴν κεντρικὴν αὐλήν. Ἡ ζωηρὰ κίνησις ποῦ ἐβασίλευεν ἐδῶ, τοὺς ἐξέπληξεν εὐαρέστως ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τελείαν ἀπομόνωσιν.

Ἡ αὐλὴ αὐτὴ ὡμοίαζε μὲ ἀγοράν. Διὰ τῆς μεγάλης πύλης, φρουρουμένης ἐπιμελῶς, εἰσῆρχοντο οἱ μικροκαλλιεργηταὶ τῶν περιχώρων, φέροντες εἰς τὸ Κατηρημένον Κασμπᾶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς των.

Ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια των ἐξεφόρτωναν ὁλονὲν διτάκκια ἀπὸ βοῦρλα, γεμᾶτα κάρβουνα, ψωμιά, λαχανικά, ὀπωρικά, σχοινία ἀπὸ ἶνας φοινίκων, ψάθας καὶ χονδροειδῆ πήλινα σκεύη.

Εἰς ἄλλην γωνίαν τῆς αὐλῆς, ἦτο ἡ ἀγορὰ τῶν κτηνῶν. Ἐκεῖ ἔβλεπες βώδια, πρόβατα καὶ γίδες. Μόλις ἓν ζῶον ἠγοράζετο ἀπὸ τὸν οἰκονόμον τοῦ Κασμπᾶ, ἐσφάζετο ἀμέσως ἐπὶ τόπου, τὰ δὲ κομμάτια του μετεφέροντο ἀπὸ μαύρους εἰς τὸ ἀλλαντοποιεῖον τοῦ πύργου ἢ ἐψήνοντο ἐκεῖ εἰς φούρνους ὑπαιθρίους.

Ὁ μεγαλόσωμος ἐκεῖνος θεράπων, μὲ τὴν ἀσπίλον λευκὴν στολήν του, ἐπέβλεπεν ὅλον αὐτὸ τὸ ποικίλον καὶ γραφικὸν πλῆθος, μεταβαίνων ἀπὸ ὁμίλου εἰς ὅμιλον. Ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀρχηγός, ὁ διευθυντὴς τῆς στρατιᾶς τῶν μαύρων ὑπηρετῶν ποῦ εἰργάζοντο εἰς τὴν αὐλήν.

Ἔξαφνα ἀντήχησε κώδων καὶ, πρὸς μεγάλην των ἔκπληξιν, ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης εἶδαν τὴν αὐλὴν νὰ κενοῦται ὡς διὰ μαγείας.

Οἱ πωληταὶ ἔφυγαν, οἱ ὑπηρέται εἰσῆλθον εἰς τοὺς οἰκίσκους καὶ μόνον οἱ πρὸ τῆς πύλης ἔνοπλοι φρουροὶ ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν των.

— Διάβολε! ἔκαμεν ὁ Τζούλης. Τὸ πανηγύρι ἐτελείωσε· ἀρχίζει πάλι ἡ πλήξις.

Παντοῦ αὐτός!...

Στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὸ κεντρικὸν περίπτερον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζαν, οἱ δύο φίλοι μας διηυθύνθησαν πρὸς ἓν τῶν χαμηλῶν κτιρίων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο πέριξ τῆς αὐλῆς. Κατ' ἀρχὰς περιεπλανήθησαν εἰς θολωτοὺς διαδρόμους, ὁμοίους μ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶχον ἤδη διέλθει, καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν εἰς μικρὰν ἐσωτερικὴν αὐλήν, φυτευμένην ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἄνθη κ' ἐστρωμένην μὲ τὰς πολυχρώμους πλάκας ποῦ συνειθίζονται εἰς τὸ Μαρόκον. Εἰς τὸ μέσον μικροῦ ἄλσους ἀπὸ φοινικοειδῆ, ὑπῆρχε δροσερὰ πηγή, τῆς ὁποίας τὸ διαυγὲς νερὸν ἔρρεεν εἰς μίαν δεξαμενὴν μὲ τὰς ἰδίας πλάκας ἐστρωμένην.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης. Ἀνακαλύψαμε τὴν αἴθουσαν τοῦ λουτροῦ. Τί λές; Ἐπωφελούμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ κάμωμε μιὰ βουτιά;

Καὶ ὁ μικρὸς Παρισινός, τὸν ὁποῖον

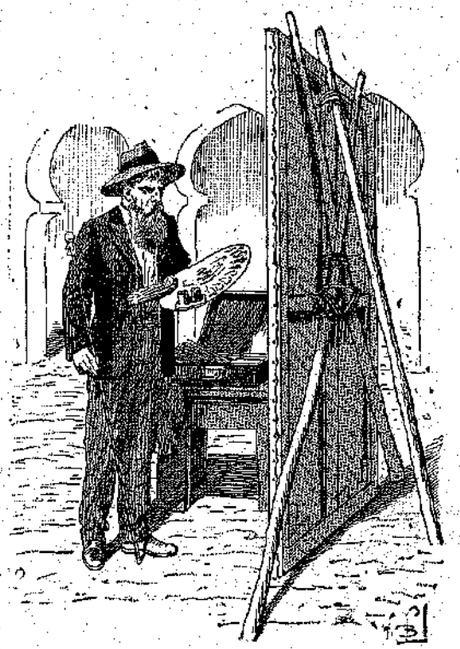

«Ὁ ζωγράφος οὔτε τοὺς εἶδε οὔτε τοὺς ἤκουσε...»

τίποτε δὲν ἐτρόμαξεν, ἔβγαλε γρήγορα τὴν βλοῦζαν του, ἐπέταξε τὰ παπούτσια του καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δεξαμενήν, ὅταν ὁ Λουλοὺ τὸν ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πρόσεξε! τοῦ εἶπεν ἔντρομος· εἶν' ἐκεῖ μέσα!

Ὁ Τζούλης ἐκύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοῦ ἔδειχνεν ὁ φίλος του.

Ἀπὸ τὴν σχισμάδα μεγάλου λινοῦ παραπετάσματος, εἰς ἓν δωμάτιον ἐπὶ τῆς αὐλῆς ὅπου εὑρίσκοντο, εἶδε δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ἀμέσως: ἦσαν ὁ Κατακτητὴς καὶ ὁ Μαρκήσιος.

Ὁ κ. Δίκ, κομψὸς ὡς πάντοτε, ἐκάθητο ἐνώπιον μεγάλου γραφείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν συσσωρευμένα χαρτιά, βιβλία, σκχκίδια καὶ δέσμαι χαρτονομισμάτων. Ὄρθιος ἀπέναντί του ὁ Μαρκήσιος, κρατῶν μολύβι καὶ σημειωματάριον, ἐφαίνετο ἀκούων τὰς διαταγάς, τὰς ὁποίας τῷ ὑπηγόρευεν ὁ κύριός του.

Πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, ὁ Τζούλης ἄφισε κατὰ μέρος τὰ σχέδια τοῦ λουτροῦ καὶ παρέσυρε τὸν φίλον του πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ οἰκήματος.

Δὲν εἶχαν καμμίαν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὸν λῃστὴν τὴν γνωστὴν συνομιλίαν καὶ ἔκριναν ὅλως περιττὸν νὰ τὸν ἐνοχλήσουν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἀφοῦ περιεπλανήθησαν ἀκόμη ὀλίγον, ἔφθασαν εἰς μίαν ἄλλην αὐλήν, σχεδὸν ὁμοίαν μὲ τὴν πρώτην, ἀλλὰ χωρὶς δεξαμενήν.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον, εἶδον ἔκπληκτοι ἕνα ἄνδρα ἕως πενήντα ἐτῶν, μ' εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος ἐρρέμβαζε, μὲ πυξίδα ζωγράφου εἰς τὸ χέρι, πρὸ μεγάλου πίνακος, παριστάνοντος πρόσωπον, τὸ ὁποῖον οἱ φίλοι μας ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

«Πάλι αὐτός! ἔκαμεν ὁ Τζούλης. Παντοῦ αὐτός! αἰωνίως αὐτός!.. Ἀ, μὰ ἄρχισε νὰ μοῦ γίνεται κουνοῦπι!..»

Ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν αὐτὴν τοῦ Τζούλη, ἐνοήσατε βεβαίως ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκείνη παρίστανε τὸν Κατακτητήν.

Ὁ ζωγράφος, βυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, οὔτε τοὺς εἶδεν οὔτε τοὺς ἤκουσε. Καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐπλησίασαν σιγὰ-σιγὰ καὶ ἤρχισαν νὰ κυττάζουν τὸ ἔργον του.

Ἡ ὁμοιότης ἦτο καταπληκτική.

Ὁ Δὶκ εἰκονίζετο ὁλόκληρος, ὄρθιος, μὲ ξελουδίνην κυνηγετικὴν στολήν, μὲ κομψὸν μαλακὸν καπέλο, μὲ κόκκινα ὑποδήματα καὶ μὲ μαστίγιον εἰς τὸ χέρι.

Ἀλλ' ὅ,τι ἔκαμνεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἦτο ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας, εἴρων συγχρόνως καὶ σκληρά, καθὼς καὶ ἡ πιστοτάτη ἀπόδοσις τῶν χαλυβδοχρόων ἐκείνων ματιῶν, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ φυλακισμένοι ἐγνώριζαν ἤδη καλά.

— Ἔξοχο! ἐφώναξεν ἀκράτητος ὁ Τζούλης.

Ὁ ζωγράφος ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τοῦ θαυμασμοῦ. Καὶ ἰδὼν τὰ δύο παιδιά, ἀνέπνευσεν, ὡς ἐὰν διέφευγε κάποιον κίνδυνον. Ἀσθενὲς μειδίαμα ἰχνογραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κατατρωγόμενον ἀπὸ ἀνησυχίαν, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Τζούλην γαλλιστί, ἀλλὰ μὲ ἀγγλικὴν προφορὰν, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἀλήθεια, φίλε μου, σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ πορτραῖτο;

— Ἔξοχο σᾶς λέγω!, ἐπανέλαβεν ὁ Τζούλης.

— Θαυμάσιο! ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Λουλοὺ. Τὸν ἐγνωρίσαμε ἀμέσως.

Τὸ μειδίαμα τοῦ καλλιτέχνου ἐδυνάμωσε.

— Ἄου! ἔκαμε· μοῦ κάνετε καλό, παιδιά μου! Δὲν φαντάζεσθε πόσο καλὸ μοῦ κάνετε!.. Ἀλλά... τί γυρεύετε σεῖς στὸ Κατηραμένο Κασμπᾶ;.. Πρώτη φορὰ σᾶς βλέπω...

— Κύριε ζωγράφε, ἀπεκρίθη ὁ Λουλού, δὲν μᾶς εἴδατε ὡς τώρα, γιατὶ μᾶς εἶχαν κλεισμένους στὸ ψηλὸ ἐκεῖνο πυργάκι, ποῦ φαίνεται καὶ ἀπὸ 'δῶ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΠΟΤΕ, ὅταν ἤμουν μικρός, ἐδιάβασα ὅτι ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος ἔλεγεν: «Ὅταν σπάζωμε καρύδι μὲ τὰ δόντια, συμβαίνει, ἀντὶ τοῦ καρυδιοῦ, νὰ σπάσῃ τὸ δόντι μας; Συμβαίνει. Τὸ σπασμένο δόντι ἀντὶ καθίσταται μὲ τίποτε; Μὲ τίποτε! Ὁ καρυδοσπάστης εἰμπορεῖ νὰ ντιπαταταθῇ καὶ μὲ μίαν πέτραν; Εἰμπορεῖ. Ἔ, ἐὰν συλλογισθῇς αὐτά, δὲν θὰ ξανασπάσῃς καρύδι μὲ τὰ δόντια σου.» Καὶ πραγματικῶς, ἀπὸ τότε ποῦ τὰ ἐδιάβασα, δὲν ἐξανάκαμα τὰ δόντια μου καρυδοσπάστην... Κάτι παρόμοιον εἶπα προχθὲς εἰς ἕνα μικρόν μου φίλον, ὁποῖος μοῦ παρεπονεῖτο διὰ «τὸ βασανιστήριον» τῶν προφυλακτικῶν μέτρων κατὰ τῆς ἐπιδημίας καὶ προπάντων διὰ τὸ βρασμένο νερό: «Μὲ μίαν μόνον γουλιὰ νεροῦ ἄβραστου, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καταπιῇ ἓν ἑκατομμύριον μικρόβια τοῦ τύφου; Εἰμπορεῖ. Πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ τύφον; Πεθαίνει. Πεθαίνει κανεὶς ἂν κρατήσῃ τὴν δίψαν του μισὴν ὥραν, ὡς νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ βρασμένο νερόν; Ὄχι. Πεθαίνει κανεὶς ἂν αἰσθανθῇ κόπριαν γλυφάδα ὅταν πίνῃ βρασμένο νερόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε βέβαια φρέσκο σὰν τὸ ἄβραστο;

Ὄχι. Λοιπόν;» Ὑποθέτω, ὅτι ὁποιος συλλογισθῇ αὐτά, δὲν θὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα του οὔτε σταγόνα ἄβραστου νεροῦ, ἐφόσον τοὐλάχιστον ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας πενταχόσια κρούσματα τύφου, ὀφειλόμενα εἰς μόλυνσιν τοῦ νεροῦ τῆς πόλεως.

Βέβαια, δὲν ἀρκεῖ νὰ προφυλάσσεται κανεὶς μόνον ἀπὸ τὸ νερόν. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποφεύγῃ τὰ ὠμὰ φρούτα καὶ τὰ ὠμὰ λαχανικά. Οὔτε φράουλες πλέον μὲ κρασὶ καὶ μὲ ζάχαρι, οὔτε ἀγγουροντομάτα σαλάτα... Ἀλλ' ἐπιτέλους αὐτὸ ὑποφέρεται. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄφθονα καὶ ὡραιότατα πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα δὲν βλάπτουν καθόλου, ὅσον δὲ διὰ τὰ ἄλλα φρούτα, γίνονται ἐξαίρετες κομπόστες. Ὑπάρχει μάλιστα κ' ἕνας ἄλλος τρόπος διὰ νὰ τρώγωνται ἀφόβως ἐν καιρῷ ἐπιδημίας: τὰ ζεματίζουν καὶ ἔπειτα εὐθὺς τὰ βάζουν εἰς κρύο νερὸν—ἐννοεῖται βρασμένον. Ἔτσι δὲν χάνουν τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὴν *φρεσκάδα* των. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ νερό... ἔ, εἶνε λεγάκι βάσανο! Πρῶτον ὅτι τώρα τὸ καλοκαίρι διψᾷ κανεὶς κάθε στιγμήν, καὶ φυσικά, κάθε στιγμὴν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρίσκῃ νερὸ βρασμένον. Ἔξαφνα, ἡ προμήθεια ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ σπίτι, τελειώνει, καὶ ἕως νὰ ἑτοιμάσουν νέαν, πρέπει νὰ περάσῃ ὥρα. Καὶ ἂν διψάσῃ κανεὶς ἔξω, εἰς τὸν δρόμον, τί νὰ πιῇ; Νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον ὀλίγην Σαρίζαν ἢ ὀλίγον Μαρούσι; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ τοῦ δώσουν νεράκι τῆς Δεξαμενῆς. Ἔπειτα εἶνε ἡ γεῦσις τοῦ βρασμένου νεροῦ. Γίνεται βαρύ, γλυφόν, ἄνοστον, κακοχώνευτον. Δὲν τὸ εὐχαριστεῖται κανείς, δὲν τὸ χορταίνει... ἀλήθεια. Ἀλλ' ὅταν ὁ κίνδυνος εἶνε τόσον μεγάλος, ὅταν μία ἐπιδημία τύφου μαστίζῃ τὴν πόλιν, δὲν ἀξίζει ἀρά γε τὸν κόπον χάριν τῆς ζωῆς του, νὰ ὑποβάλλεται κανεὶς εἰς τὰς μικρὰς αὐτὰς ἐνοχλήσεις; Τὰς λέγω μικράς· πιθανὸν τώρα νὰ εἶνε καὶ μεγάλαι· ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ κακοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προφυλάσσουν, βεβαίως πρέπει νὰ θεωρῶνται μικραί.

Πῶς εἴσθε εἰς τὴν ὑγείαν σας, μικροί μου φίλοι Ἀθηναῖοι; Ἐλπίζω, καλά. Ἡ φοβερὰ ἀσθένεια εἴθε νὰ μὴ προσέβαλε κανένα σας. Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ πάρετε ἀψήφιστα καὶ νὰ μὴ περιφρονήσετε τὰς συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἐγγυηθῇ, ὅτι θὰ διατηρήσετε τὴν ὑγείαν σας, ἐὰν δὲν κάμετε τὰς στοιχειώδεις προφυλάξεις ποῦ σᾶς εἶπα. Καὶ προπάντων τὸ νερόν. Αὐτὸ εἶνε ὁ μέγας ἐχθρός. Ἄλλως τε τὸ βρασανιστήριον δὲν θὰ διαρκέσῃ πολύ. Αἱ ἐπιδημίαι αὐταὶ ἔρχονται καὶ φεύγουν. Ἔπειτα πλησιάζει καὶ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ φύγετε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς ἐξοχάς σας. Καὶ αἱ ἐξοχαί, ξ.ύρετε, ἔχουν «νερὰ καθαροφλοίσβιστα, γλυκύτατα καὶ κρύα», εἰς τὰ ὁποῖα οὔτε ἕνα μικρόβιον τύφου δὲν ὑπάρχει...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 176)

Ἡ ἄγνοια αὐτὴ ἐδασάνισε τὸν Ἐρβελὶν ὅλη τὴ Δευτέρα, ἀλλὰ τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ ἐξύπνησε μὲ μιὰ ἰδέα, ποὺ τοῦ ἐφάνη φωτεινή.

«Πρόκειται, εἶπε, γιὰ μιὰ λειψανοθήκη τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, πού ἐκτιμᾶται πενήντα χιλιάδες φράγκα, μᾶλλον γιὰ τὴν σπανιότητά της, παρὰ γιὰ τὴν πραγματική της ἀξία. Ἡ λειψανοθήκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε πραγματικῶς σπάνιες καὶ κάπου πρέπει νὰ τῆς ἔχουν γραμμένες Μπορῶ λοιπὸν νὰ ἐλπίζω, ὅτι ὁ κατάλογός των θὰ μὲ φωτίσῃ λίγο».

Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀρχειοφυλακεῖον.

Ἡ ἰδέα του πραγματικῶς ἦτο λαμπρά.

Ἕνας γραμματεὺς τοῦ ἀρχειοφυλακείου, ἀφοῦ ἐκύτταξε διάφορα βιβλία, ἐπληροφόρησε τὸν Ἐρβελὶν ὅτι ἡ γνωστὲς λειψανοθῆκες τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἦσαν ὅλες-ὅλες ἕξη. Δυὸ εὑρίσκοντο στὴν Ἀνατολικὴ Γαλλία, μιὰ στὴ Βουργουνδία, δυὸ στὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία καὶ μιὰ στὴ Δυτική.

Ὁ Ἐρβελὶν ἔτριψε τὰ χέρια του.

«Αὐτό, ἐσυλλογίσθη, ἐντοπίζει τὴν ἔρευνα. Ἐέρομε πιὰ ποῦ θὰ πᾶμε. Ἀφοῦ οἱ κακοῦργοι παίρνουν τὸ τραῖνο τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, θὰ πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὴν λειψανοθήκη τῆς Δυτικῆς».

Τὸν ἐπληροφόρησαν, ὅτι τὸ κειμήλιον αὐτὸ εὑρίσκετο σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησία τοῦ χωρίου Μουζεῖλ, εἰς ἀπόστασιν τριανταπέντε ἀκριβῶς χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλι Νάντη. Τὸ χωριὸ ἦτο πολὺ μικρό, μὲ ὀλίγες μόνον ἑκατοντάδες κατοίκους.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε τώρα ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ μάθῃ. Εὐχαρίστησε τὸν ὑποχρεωτικὸν γραμματέα ποὺ τοῦ ἔδωσε αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ἅμα εἶδεν ἕνα γράμμα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ τοῦ ἐσύστησε ἄκραν ἐχεμύθειαν.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἐρβελὶν βρῆκε τὸν Δυβὰλ καὶ τοῦ ὡμίλησε γιὰ τὴν ὑπόθεσι.

— Εἶνε σχεδὸν βέβαιον, τοῦ εἶπε, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴ λειψανοθήκη τοῦ Μουζεῖλ καὶ θὰ βεβαιωθοῦμε καλά, μόλις ἰδοῦμε τοὺς φιλαράκους μας νὰ σταθοῦν στὴ Νάντη. Θὰ βγοῦμε καὶ μεῖς μαζί των καί, ἂν ἰδοῦμε τὸν Λαΐλαπα νὰ τοὺς περιμένῃ ἐκεῖ μὲ αὐτοκίνητο, δὲν θὰ μᾶς μείνῃ οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας. Μ' αὐτὴ τὴ προϋπόθεσι ἐπῆρα τὰ μέτρα μου κ' ἐν αὐτοκίνητο θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ μᾶς στὸ σταθμὸ τῆς Νάντης. Θὰ κάμωμε ὅ,τι πρέπει. Θὰ εἴμαστε καλὰ ὡπλισμένοι γιὰ νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὴ ζωή μας, ἂν γίνῃ ἀνάγκη, γιατὶ ἀπὸ ἕνα πτῆνος σὰν τὸ Ρόπαλο, ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ φοβᾶται. Ἀλλὰ δὲν θὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ ὅπλα μας παρὰ στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη.

«Ἔχομε καιρὸ ἀκόμη δυὸ ὧρες, ἔλεγεν ὁ Πλόκ...»

Ὁ κακοῦργος, ὁ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσοῦκλι Ρόπαλον, ἦτο πραγματικῶς πολὺ ἐπίφοβος. Πρώην χασάπης εἰς συνοικίαν τῆς Πολέχνης, λιγώτερο μὲν εὐκίνητος ἀπὸ τὸν Πλόκ, γιατ' ἦτον χονδρὸς καὶ ἡράκλειος, ἀλλὰ σωστὸς ἀγριάνθρωπος.

Ὁ Πλὸκ τὸν εἶχε διαλέξει γιὰ τὴν σωματική του δύναμι. Ἂν τοῦ ἐχρειάζετο νὰ παραβιάσῃ καμμιὰ γερὴ πόρτα, νὰ κάμψῃ ἢ νὰ κοπανίσῃ κανένα σιδερένιο κάγγελο, τὸ Ρόπαλο γι' αὐτὰ ἦταν μοναδικός. Ἀλλὰ ἡ γενναιότης τοῦ Ἐρβελὶν δὲν ὑποχωροῦσε μπροστὰ σὲ κανένα κίνδυνο.

* * *

Καὶ ἦλθε τὸ βράδυ τῆς Τρίτης. Ὁ Ἐρβελὶν καὶ ὁ Δυβάλ, μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρείας τῶν Σιδηροδρόμων, ἐφόρεσαν στολὲς σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων καὶ παρήλλαξαν μὲ βάψιμο καὶ πλαστὲς τρίχες τὰ πρόσωπά των, διὰ νὰ εἶνε ἀγνώριστοι.

Ἀλλὰ ἐκτύπησαν ἡ ἐννιά, τὸ τραῖνο ἦτον ἕτοιμο νὰ ξεκινήσῃ, καὶ οὔτε Πλὸκ ἐφάνη, οὔτε Ρόπαλον.

«Θάνεβῆκαν ἀπὸ πίσω!» συλλογίσθηκε ὁ Ἐρβελίν.

Κ' ἐτριγύριζε τοὺς διαδρόμους τῶν βαγονιῶν, ἐξετάζων, μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ τοῦ ἔδιδεν ἡ στολή του, τοὺς ταξειδιώτας ποὺ εἶχαν ἐπιβιβασθῆ, ὅταν εἰς ἕνα γεμᾶτον βαγόνι δευτέρας θέσεως, εἶδε δυὸ ἀνθρώπους κοιμωμένους ἢ προσποιουμένους ὅτι κοιμοῦνται, μὲ βουνήσια κασκέττα στὸ κεφάλι, μὲ μακρυὲς μπλοῦζες καὶ μὲ προβεβλημένες ἁπλωμένες εἰς τὰ γόνατά των.

Ἀνεγνώρισε τὸν Πλὸκ καὶ τὸ Ρόπαλον, μετημφιεσμένους καὶ αὐτούς.

(Ἕπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ RAPHAEL LIGHTONE

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια· καὶ τέλος ἴδε σελ. 176)

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν) : — Τί ἀτυχία, δὲν ἤρχετο ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἀργότερα!;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ **ΚΛΑΥΩΠΗ**, (*πλησιάζοντες τὴν κ. Κλαρίδου*) : — Καλησπέρα γιαγιάκα, σᾶς παρουσιάζομεν τὸν ἐξάδελφόν μας.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Καλησπέρα, παιδιά μου, καλησπέρα! (*δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρει τί στάσιν νὰ λάβῃ*). — Καλὰ εἶσαι, παιδί μου; Πολλὴν ὥραν εἶσαι ἐδῶ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (*μὲ γεμᾶτον στόμα*) : — Ὄχι, ὄχι... δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (*ἰδίᾳ*) : — Ὡρισμένως δὲν μοῦ ἀρέσει. Τί ὕφος ἠλίθιο! (*Δυνατά*): — Καὶ ἡ μητέρα σου πῶς εἶνε;

ΙΑΚΩΒΟΣ : — Καλὰ εἶνε!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ (*ἰδίᾳ*) : — Πῶς ἡ ἀνεψιά μου, τόσῳ λεπτὴ καὶ εὐγενής, νὰ καθρέψῃ ἔτσι τὸν υἱόν της; Εἶνε τέλειος χωριάτης, χωρὶς ὑπερβολή! (*Δυνατά*) : — Κάθησε, παιδί μου, σοῦ διέκοψα βλέπω τὸ φαγητό σου.

(Ο ΙΑΚΩΒΟΣ *κάθηται, εὐχαριστημένος ποῦ εὗρε διέξοδον εἰς τὴν ὁμιλίαν*).

ΣΚΗΝΗ ΟΡΔΟΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΜΑΡΙΑ, *εἰσερχομένη ἐξ ἀριστερῶν*.

ΜΑΡΙΑ! — Κυρία, ὁ ἀνεψιός σας ποῦ περιμένατε, ἦλθε.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (*ἔκπληκτος*) : — Ὁ ἀνεψιός μου; Μὰ ἦλθε, νά τον!

ΜΑΡΙΑ (*βλέπουσα τὸν Ἰάκωβον*). — Τότε θὰ εἶνε δυό! Τί πρέπει νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἄλλο;

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ. — Νὰ τὸν ὁδηγήσῃς ἐδῶ. (*Παρατηροῦσα τὸν Ἰάκωβον, ποῦ στέκεται φοβισμένος*:) Ἐὰν ὑπάρχουν δύο ἀνεψιοί, βεβαίως ὁ ἕνας εἶνε ψευδής, καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε αὐτὸς ποῦ ἦλθε τώρα.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (*κατ' ἰδίαν*). — Τὴν ἔπαθα!.. πῶς νὰ ξεμπλέξω τώρα;..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (*γελῶν*:) — Χά, χά, χά, τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε αὐτό!

ΚΛΑΥΩΠΗ, (*μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος*:) — Τί περιπέτεια! Μοιάζει σὰν θέατρο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΟΙ ΙΔΙΟΙ. ΙΑΚΩΒΟΣ, *εἰσερχόμενος, μὲ μίαν μικρὰν βαλίζαν εἰς τὸ χέρι*.

ΙΑΚΩΒΟΣ, *χαιρετῶν καὶ ὑποκλινόμενος ἐμπρὸς εἰς τὴν κ. Κλαρίδου*. — Καλησπέρα σας, ἀγαπητή μου θεία! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφράσω τὴν χαράν μου, διὰ τὴν γνωριμίαν μας.

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (*ἀσπαζομένη αὐτόν*:) — Αὐτὴν τὴν φορὰν, ναί, ἀναγνωρίζω τὸν μικρανεψιόν μου, εἶνε ἡ ζῶσα εἰκὼν τῆς μητέρας του!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (*κατ' ἰδίαν*:). — Τί ἀνοησία ἐκάμαμε!

ΚΛΑΥΩΠΗ, (*κατ' ἰδίαν*:) — Τί ἐντροπή! Μὰ αὐτὸς δὲν ἔχει ὕφος χωρικοῦ! (*Δυνατά*:) Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἴμεθα κατευχαριστημένοι ποῦ σᾶς βλέπομεν. Μόνον, τί καλὰ θὰ ἦταν, ἐὰν ἤρχεσθε μίαν ὥραν ἐνωρίτερα!

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Ἀ! καὶ γιατί;

ΚΛΑΥΩΠΗ : — Διότι αὐτὸ θὰ μᾶς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν τοῦ νὰ ἐκλάβωμεν ἕνα... ἄγνωστον, ὡς συγγενῆ μας.

Ὁ **ΨΕΥΔΟΙΑΚΩΒΟΣ** (*κατ' ἰδίαν*:) — Ὤχ! τρομάρα μου!

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Ἀλήθεια, καλὰ ποῦ μοῦ τὸ θυμίσατε... ἔχομεν νὰ φωτίσωμεν ἐδῶ ἕνα μυστήριον. (*Πρὸς τὸν ψευδοϊάκωβον*:) Τώρα, μικρέ μου, θὰ μᾶς ἐξηγήσῃς τί συμφέρον εἶχες νὰ προσποιηθῆς τὸν ἀνεψιόν μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, (*ἰδίᾳ, γελῶν*:) — Ἄραγε τί θὰ πῇ τώρα;...

ΙΑΚΩΒΟΣ (*ἰδίᾳ, τρέμων*:) — Καλλίτερα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. (*Δυνατά*:) Μά... ξέρετε... δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, ὄχι... ἀλλὰ τέλος πάντων... νὰ ἡ αἰτία: Ἀπέτυχα εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου μοῦ εἶχε εἰπῆ «ἐὰν ἀποτύχῃς, ἀλλοίμονό σου» καὶ εἶνε, ξεύρετε, πολὺ αὐστηρός, ἐφοβήθηκα κ' ἔφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ : — Τρελλόπαιδο! γιὰ νὰ πᾶς ποῦ;

ΙΑΚΩΒΟΣ : — Στὴ νοννά μου, μιὰ καλὴ γυναῖκα, ποῦ μ' ἀγαπᾶ πολύ. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα χρήματα, καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ἐξώδευσα τὴς τρεῖς δεκάρες μου, ἔμεινα νηστικὸς ἀπὸ χθές, ἕως ὅτου, περνῶντας ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ἐσκέφθηκα νὰ σταθῶ καὶ νὰ σᾶς ζητήσω ὀλίγο ψωμί. Τότε μοῦ ἄνοιξε ὁ κ. Ἀριστείδης, καὶ μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ἔφερε ἐδῶ, ἐγὼ δέ, χωρὶς νὰ πῶ λέξι, τὸν ἀκολούθησα, πάντοτε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ φάγω κάτι τί. Ἀ! ξεύρετε εἶνε ἄσχημο νὰ πεινᾷ κανείς!...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ, (*μὲ καλωσύνη*). — Ἂς εἶνε, σὲ συγχωροῦμεν, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μᾶς δώσῃς τὴν διεύθυνσι τοῦ πατέρα σου, γιὰ νὰ τοῦ γράψωμε. Ἐὼς ὅτου ὅμως λάβωμε ἀπάντησι, θὰ εἶσαι αἰχμάλωτός μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ (*μὲ εὐγνωμοσύνην*:) — Ὦ εὐχαριστῶ, κυρία!...

Κ. ΚΛΑΡΙΔΟΥ. — Ἀριστείδη, καὶ σύ, Καλυψώ, σεῖς νομίζω πταίετε περισσότερο. Ἐσχηματίσατε τόσο κακὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἐξάδελφόν σας, τὸν ἀληθινόν, ἐπειδὴ ἀνετράφη εἰς τὴν ἐξοχήν, ὥστε νὰ τὸν ἐκλάβετε ὡς τὸν πρῶτον τυχόντα μάγκαν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (*ἐντροπιασμένος*:) — Ποῦ μάλιστα εἶνε καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας!

ΚΛΑΥΩΠΗ, (*μὲ τὸ ἴδιον ὕφος*:) — Ἐφέρθημεν πολὺ ἄσχημα, εἶνε ἀλήθεια. Ἄραγε θὰ μᾶς συγχωρήσῃς, Ἰάκωβε, γιὰ τὴν ἰδέα ποῦ εἴχαμεν γιὰ σένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ : — Πολὺ εὐχαρίστως, ἀφοῦ βγῆκε σὲ καλό. Ἐπιτρέψατε ὅμως τώρα εἰς τὸν ψευδοεξάδελφό σας, νὰ συνεχίσῃ τὸ φαγητό του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν διεκόψαμεν, καὶ ἂς μὴ σκεπτώμεθα πλέον παρὰ τὴν χαράν ποῦ εἴμεθα ἑνωμένοι!

ΑΥΛΛΑΙΑ

(**Paul de Maurelli**) ΑΙΚ. Γ. Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργη φωτογραφία

Τί νὰ εἶνε τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἀντικείμενον, ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα; Κανένα ἔντομον, κολεόπτερον; κανένα ρόπαλον; ὄργανον γυμναστικόν;... Τίποτε! Δὲν θὰ τὸ εὕρετε, ἐὰν δὲν σᾶς τὸ ποῦν. Εἶνε ἁπλούστατα ἓν κυνηγετικὸν τουφέκι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκτὶς (κοντάκι) εὑρίσκεται ἐμπρός. Ἐφωτογραφήθη εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν κι' ἐβγῆκε αὐτὸ ποῦ βλέπετε!

Ἵππος Μαθουσάλας

Εἰς τὸ Νεϊγὺ τῆς Γαλλίας ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἕνας ἵππος εἰς ἡλικίαν σαραντα-εφτὰ ἐτῶν καὶ ἓξ μηνῶν Σπανίως φθάνουν οἱ ἵπποι εἰς τόσον βαθὺ γῆρας. Διότι σαραντα-εφτὰ ἐτῶν ἵππος ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἑκατὸν εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἀπέναντι δημοσιεύομεν ἐκ φωτογραφίας τὴν εἰκόνα τοῦ τετράποδος αὐτοῦ Μαθουσάλα. Ἦτον ἕνας μικρόσωμος πόνυ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνος

Ὁ Κώστας ἔχασε τὸν συμμαθητήν του Ἀλέκον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπήγαινεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ποῦ νὰ τοῦ ἐκρύφθη;

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Ma mère m'a mis au monde en chantant;
Je suis tout habillé de blanc;
Je n' ai ni queue ni tête:
Je ne suis ni homme ni bête.

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοκολατένιου Δεκανέως

ΤΑ	ΒΟ	ΔΕΝ	ΠΥ
ΔΡΟ	ΚΡΟ	ΛΗ	ΛΙ
ΑΣ	ΘΩΝ	ΓΑ	ΑΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὄφεων.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ πλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 21οῦ φύλλου

α'). Ὁ σκύλλος εὑρίσκεται ἐὰν ἀναστραφῇ ἡ εἰκών, σχηματιζόμενος εἰς τὸ μεταξὺ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ προσώπου διάστημα. — β') Θρέψε φεῖδι τὸ χειμῶνα νὰ σὲ φάῃ τὸ καλοκαῖρι. — γ') Pas à pas, on va bien loin.

Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

"ΕΡΤΟΓΡΟΥΛ,,

Ὁ τηλέγραφος μᾶς ἔφερε τὴν εἴδησιν, ὅτι τὸ Σάββατον θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ «Ἐρτογρούλ» περαστικὸς γιὰ τὴν Αἴγυπτο, καὶ φανασθῆτε τὴν ἀνυπομονησίαν μας! πρώτη φορὰ θὰ ἐβλέπαμε ἀεροπλάνο, ἂς ἦταν καὶ τούρκικο. Καὶ ἄκουσα δυὸ παιδάκια ποῦ συνωμιλοῦσαν:

— Δὲν σκέπτεσαι τὰ φέσια; τὴ σημαία;

— Καὶ τί μὲ μέλει; τὰ φέσια ἐγὼ θὰ βλέπω ἢ τὸν *Ἐρτογρούλ*;

— Μὰ καὶ ὁ Ἐρτογρούλ Τοῦρκος δὲν ἦταν;

— Μπᾶ; τοῦρκος ἦταν; ἐψιθύρισε ὁ μικρός, κι' ἐγὼ ἐνόμισα πῶς ἦταν τὸ ὄνομα κανένὸς ἀγριμιοῦ!

Δὲν μπορῶ νὰ μὴ γελάσω σὰν θυμηθῶ τὸν γαλατᾶ; τὸ πρωΐ ποῦ κατέβηκα νὰ πάρω τὸ γάλα.

— Μπᾶ μπᾶ; κοκόνα μου, μοῦ λέγει, ὅλο νὰ βλέπω τὸν οὐρανό, ἔχυσα μιὰ ὀκᾶ γάλα.

Μὰ ποῦ νὰ φανῇ ὁ «Ἐρτογρούλ»! Ἄδικα ὁ κόσμος, μαζευμένος στὲς ταράτσες, ἐπεσκοποῦσε τὸν οὐρανό, ἄδικα αἱ ὑπηρέτριες ἄφιναν τὸ σαββατιανὸ ξεσκόνισμα κ' ἔβγαιναν κι' αὐτὲς στὸ παράθυρο νὰ μὴ χάσουν τὸ σπάνιο θέαμα. Τίποτα! τίποτα! ἦλθε τὸ μεσημέρι, τίποτα! βράδυασε; τίποτα! ἦλθε ἡ Κυριακή, δὲν φάνηκε, ἦλθε ἡ Δευτέρα, οὔτε! Τί νὰ ἔγινε ὁ «Ἐρτογρούλ»;

*

Μαζευμένοι ὅλοι στὴν ταράτσα, μὲ τὴς μύτες ὑψηλά, ἐκκυτάζαμε πάλι τὸν οὐρανό. Γύρω ὅλες αἱ ταράτσες τὰ ἴδια, γεμάτες. Μὰ ἄδικα πάλι, ὁ αἰθεροβάμων ἐπισκέπτης δὲν φαίνεται. Ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ πιά, ὅταν ἔξαφνα μοῦ φάνηκε ἐκεῖ πρὸς ἀνατολάς, στὸν ὁρίζοντα, σὰ νἀναβαίνῃ μιὰ μαύρη σκιά, φρίκη! μιὰ πελωρία σκιὰ μὲ σχῆμα ἀνθρώπινο καὶ μέ... κέρατα! Ἀνέβηκε σιγὰ σιγὰ ἀπ' τὸν ὁρίζοντα, προχώρησε κάμποσο καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' τὸ «Χονδρὸ βουνό».

— Μάνα μου! μάνα μου! φωνάζω τρομαγμένη καὶ...ἐξυπνῶ!

—Ὄνειρο ἦταν, ψιθυρίζω, καὶ ξανακοιμοῦμαι, γελῶσα μὲ τὴν ἀνόητη φαντασία μου.

Βασίλισσα τῆς Φάβας

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Θλιμμένη ἀκόμ' ἡ ἄνοιξη.

Ἡ ὀμορφιές, ποῦ ἀπὸ τὴ φύσι τώρ' ἀπλώνουνται, δὲ βρίσκουν μέσα στὶς καρδιὲς ἀντίλαλο: 'μορφάδα. Καὶ πότε σιγοκλαῖν κάποιες ψυχὲς καὶ μὲ πικρόγελο χαιρετᾶν τ' ἀηδονιοῦ τὸ λάλημα· καὶ πότε κάποιες ἄλλες μὲ γλυκογέλιο χαιρετᾶν τῶν ἀμοιρων καρδιῶν τὸ δόλιο κλάμμα....

Μὰ θἄρθῃ κάποτε καιρός, τὸ λέει καὶ τὸ τραγούδι—ποῦ ἡ κακίστρες ἡ ψυχὲς θὰ κλαῖνε μπρὸς στὰ γέλια τῶν δύο-μοιρων τῶν τωρ νῶν, ποῦ λυώνουνε στὰ νύχια τοῦ φονηᾶ των.

.....Κι' ἔχουν τὶς πρῶτες τὶς ψυχὲς τὰ ἅγια μας τ' ἀδέρφια, ποῦ σκλάβοι πάνω βρίσκουνται στὴ χώρα της Ἠπείρου.

Τίς ἄλλες οἱ ἀλύπητοι μὲ τὰ μεγάλα πλούτη—κι' εἶναι τὰ πλούτη τους αὐτὰ τῶν ἄλλων ἡ βοήθεια—ποῦ παίζουνε στὴ φτώχια μας καὶ τὴν ἀπελπισιά μας....

Μὰ κύταξε!! ἀνάλαφρη γοργοσιμώνει ἡ ὥρα ποῦ θὰ γελάσουμε κι' ἐμεῖς μὲ τὰ δικά τους πάθη, κι' ἀλύπητα θὰ βασανίζουμε τὴν ψυχὴ καθενὸς «τρανοῦ» καὶ μὲ τὴ βιὰ θὰ τοὺς θυμίζουμε τὸν παιδεμὸ ποῦ κάνανε στὴ δική μας τὴ Μεγάλη μὰ φτωχή μας Μάνα, μὲ τὸ τυράννημα κάθε ἀγαπημένου της παιδιοῦ ποῦ βρίσκεται στὴν Ἤπειρο...

Καὶ τότε στὶς ὀμορφιὲς τῆς ἄνοιξης θὰ βοίσκῃ παρηγοριὰ ἡ τωρινή μας ὀλίψη γιαυτὴ τὴν ἀδικία, καὶ θὰ γυρίζῃ σὲ χαρά...

Πεθαμένα Ὄνειρα

ΠΑΣΧΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Ἡ καμπάνες τριγύρω χτυποῦνε,
'στὴν καρδιά μου βαθειὰ ἀντηχοῦνε,
ποῦ κι' ἐκείνη χτυπᾷ.

Πῶς χτυπᾷ κι' ἡ φτωχή μου καρδοῦλα,
μακρυὰ ἀπὸ 'σένα μαννοῦλα,
θλιβερά!... θλιβερά!...

Ὤ! χαρῆτε· χαρῆτε μοῦ λένε,
ὁ Χριστός μας Ἀνέστη· δὲν κλαῖνε
τώρα πειά.

Προσπαθῶ· προσπαθῶ νὰ γελάσω,
Ἄχ! ἀλλοίμονο, πάλι θὰ κλάψω
'στὴ φρικτὴ ξενιτειά.

Τί φρικτὸ εἶν' τὸ Πάσχα 'στὰ ξένα!
τώρα νοιώθω μακρυὰ ἀπὸ 'Σένα
ὦ, μαννοῦλα γλυκειά.

Καὶ σὰν βλέπω τριγύρω μου ἄλλες,
μητρικὲς νὰ τὴς σφίγγουν ἀγκάλες,
χύνω δάκρυα πικρά.

Ὤ, παιδιά, οὔτε μιά, μιὰ στιγμοῦλα
μὴ λυπῆστε τὴ γλυκειὰ Σας μαννοῦλα
τώρα ποῦ 'σθε κοντά.

Θἄρθῃ Πάσχα, μακρυὰ τῆς θὰ εἶσθε,
πικρὰ δάκρυα 'στὰ ξένα θὰ χύστε,
μέσ' στὴ τάση χαρά.

Δαφνοστεφὴς Σημαία

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀφιερωμένο στὴ Μπουμπουλίνα

Πλάϊ μου καθότανε ἕνα χαριτωμένο μικρὸ κοριτσάκι. Τόσο μὲ εἶχε καταθέλξῃ, ποῦ προτιμοῦσα νὰ τὸ καμαρώνω παρὰ νὰ προσέχω στὴν σκηνή. Κάθε νέα σκηνὴ καὶ ἐντύπωσις γιὰ τὴν μικρούλα. Ἀμὴ ποῦ ἔκαμε καὶ τὴν μεγάλη καὶ τὰ ἐξηγοῦσε στὸν μικρότερό της ἀδελφό; Μὲ τὴν ἀφελῆ της γλυκειὰ φωνοῦλα καὶ τὴν χάρι της εἶχε κατακτήσῃ τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν παρακαθημένων.

Ἐπαίζετο ἡ τρίτη πρᾶξις τοῦ δράματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ πληροφορεῖται τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, μαχομένου γενναίως ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅταν ἔφθασεν ἡ μάννα, ὁ πατήρ, ἀντὶ νὰ τῆς τὸ πῇ κατ' εὐθεῖαν, ἤρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ παραβολικῶς. Ἡ μικροῦλα, ποῦ ἦτανε πολὺ ἔξυπνη, κατάλαβε ποῦ θὰ κατέληγεν ἡ παραβολὴ τοῦ πατέρα, καὶ γιὰ νὰ μὴ κάμνῃ, ὡς φαίνεται, νὰ ἀνυπομονῇ ἡ μάννα, σχεδὸν μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἐφώναξε.—«Σκοτώθηκε στὸν πόλεμο τὸ παιδί σας, κυρία! Τὸ εἶπε ὁ κ. Συνταγματάρχης!»

Νιόβη

ΕΥΦΥΗΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Ἕνας πτωχὸς ἔβλεπε μὲ πόθον τὸ κατάστημα ἑνὸς ἀρτοποιοῦ. Τὰ μικρὰ ἀφρίτα ψωμάκια, ἀραδιασμένα ἐπάνω 'ς ἕνα τραπέζι, ἐξῆπτον τὴν ὄρεξίν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα στὴν τσέπη του. Ἐπιτέλους εἰσέρχεται καὶ ἐρωτᾷ: «Πόσον κοστίζουν αὐτὰ τὰ ψωμάκια;—Τὰ δώδεκα, ἕνδεκα πεντάρες! ἀπήντησε ὁ ἀρτοποιός.—Ἀ! τὰ δώδεκα ἕνδεκα πεντάρες; πολὺ καλά. Θὰ ἔχω λοιπὸν ἕνδεκα ψωμάκια μὲ δέκα πεντάρες, δέκα μὲ ἐννέα, ἐννέα μὲ ὀκτώ, ὀκτὼ μὲ ἑπτά, ἑπτὰ μὲ ἕξη, ἕξη μὲ πέντε, πέντε μὲ τέσσαρες, τέσσαρα μὲ τρεῖς, τρία μὲ δύο, δύο μὲ μιὰ καὶ ἕνα μέ... τίποτε. Ἔ, καλά, κύριε, ἕνα μόνο μὲ φθάνει. Μὲ τὴν ἄδειάν σας θὰ φάγω αὐτό. Εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν!»

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*)

Διάκρητος Κυανόλευκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Δορελάϊ*, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν γαλλομάθειάν της, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν *Δοξασμένον Ρῆγον*:

— Καϊμένε, δὲν ξέρεις! Ὁ μπαμπᾶς ἀγόρασε χθὲς τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ Κονσερβατουὰρ κάτι κονσέρβες ποῦ ἦταν τρέλλα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τσιγγάνικο Βάλς

***

Ἡ μαμμά, τὸ πρωΐ, εἰς τὸν μικρὸν Τάκην:

— Πρόσεχε σήμερα μὴ σὲ γελάσουν, γιατὶ εἶνε Πρωταπριλιά.

Τὸ μεσημέρι εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος τοῦ λέγει:

— Τάκη, σήμερα θὰ μείνῃς νηστεία, γιατὶ δὲν ἤξερες μάθημα.

Καὶ ὁ Τάκης.

— Χμ! δὲν μὲ γελᾶτε ἐμένα! Τὸ θυμᾶμαι πῶς εἶνε Πρωταπριλιά!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Μανλιχερ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Μαΐου 1914.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ ὅλας τὰς ἀγαπητάς μου συνδρομητρίας, ποῦ διέπρεψαν τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς τὸ Στάδιον, κατὰ τὴν ὡραίαν ἐκείνην γυμναστικὴν ἐπίδειξιν τοῦ Ἀρσακείου. Αὔριον εἶνε ἡ σειρὰ τῶν Προσκόπων, οἱ ὁποῖοι θὰ κάμουν θαύματα. Τὰ συγγραφικά μου προκαταβολικῶς. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, διὰ τὴν λαμπρὰν συμμετοχήν των εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀρσακειάδων.

Φάον, δὲν ἔλαβα ἀκόμη καιρὸν νὰ διαβάσω τὴν κωμῳδίαν ποῦ ἔγραψες μαζί μὲ τὸν *Τέλλον "Αγραν*. Ἂν ὅμως μοῦ ἀρέσῃ καὶ τὴν δημοσιεύσω, τὰ ὀνόματά σας—δηλαδὴ τὰ ψευδώνυμα—θὰ τὰ βάλω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ κανείς. Ἔτσι γίνεται πάντοτε ὅταν ἐρίζουν περὶ πρωτείων ἢ... δευτερείων.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Μπάτη τοῦ Σαρωνικοῦ*. Ναί, θαύρει με ὡς μητέρα σου καὶ γράφε μού τα ὅλα. Φαντάζομαι πόσον θὰ στενοχωρῆσαι καὶ θὰ ὑποφέρῃς κατάποιος τόσους μῆνας τώρα ἀπὸ τὸ πόδι σου. Ἀλλ' ἐλπίζω καὶ εὔχομαι, νὰ σοῦ τὸ κάμῃ γρήγορα κηλὰ ἡ ἐγχείρησις, τὴν ὁποίαν ὑπέστης χωρὶς ἀναισθητικὸν μὲ τόσην γενναιότητα.

Τέλλε "Αγρα, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν χρονογραφημάτων, τῶν κριτικῶν κτλ. δὲν γράφεται καλὸν μυθιστόρημα καὶ διήγημα πρωτότυπον, ἑλληνικόν. Πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν γλῶσσαν ἔξαφνα τῆς «Ἀδελφούλας». Δὲν νομίζεις ὅμως, ὅτι ὅσοι «σιχαίνονται» τὴν γλῶσσαν τοῦ κ. Ἀδάμ, θὰ τὴν ἔλεγαν καὶ αὐτὴν μαλλιαρήν; Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, ἀπαντῶ παραπάνω εἰς τὸν *Φάωνα*. Εἶνε σύμφωνος καὶ ὁ κ. Φαίδων.

Ἔτσι περνᾷ ὁ καιρός, *Δορελάϊ*, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ κανείς. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νἀναβάλλῃ διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ σήμερον. Ἂν τὸ εἶχες ὑπ' ὄψει σου καὶ σύ, δὲν θὰ μὲ ἄφινες χωρὶς γράμμα σου τρεῖς μῆνες. Ἀλλ' ἀφοῦ πρώτην φορὰν τὸ ἔπαθες αὐτό, ἂς ἐλπίσω ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία... Ἔστειλα τὰ τετράδια.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ εἰς σέ, *Παιδική Καρδία*, μὲ τὴν ἐλπίδα πάντοτε ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταχυδρομείου σας, διότι νομίζω ὅτι ὁ διανομεὺς εἶνε ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν κανονισμὸν νὰ σοῦ φέρῃ τὰ φυλλάδια εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγκάζῃ νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ τὰ ζητῇς.

Εὐαίσθητε Βράχε, Μετρικὴν δὲν γνωρίζω νὰ σοῦ συστήσω καμμίαν. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ διαβάζῃς μὲ προσοχὴν τὰ ποιήματα τῶν ὁκίμων ποιητῶν μας, καὶ θὰ μάθῃς τὰ μέτρα λαμπρά. Φθάνει νὰ ἔχῃς «αὐτί».—Ναί, παρεξήγησα τὴν ἐρώτησίν σου. Σοῦ ἀπαντῶ λοιπόν, ὅτι συνδρομητὴν μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔχω κανένα, πουθενά. Ἴσως εἶνε ἀγοραστής.

Ὁ *Ἥρως τοῦ 1913* μοῦ γράφει: «Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον» εἶνε τὸ ὡραιότερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅσα ἐδημοσίευσες ὡς τώρα. Βέβαια, δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν τύχη τοῦ Τζούλη καὶ νὰ μοῦ φορέσουν κ' ἐμένα τόσον ὡραῖα *λουσερίνια*. Τοῦ Λουλοῦ ὅμως τὴν ζηλεύω, διότι μάρεσουν πολὺ αὐταὶ αἱ περιπέτειαι...» Ναί, ἀλλὰ νὰ μὴν κυττᾷς μόνον τὰς περιπετείας. Κύταξε καὶ τοὺς χαρακτῆρας. Ὁ Τζούλης αὐτός, τοῦ ὁποίου δὲν ζηλεύεις τὴν τύχη, εἶνε ἕνα θαυμάσιο παιδί, ἀληθινὸς ἥρως.—Ἡ ἐπιστολή σου ἐκείνη, ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ ἐν αὐτῇ Ἀγγελία, βεβαίως δὲν ἐλήφθη.

Ἰδοὺ ποῖος εἶνε ὁ λόγος, *Σοκολατένιε Δεκανεῦ*. Ὅταν παριστάνῃ κανεὶς χωριάτικην ζωήν, μὲ τὴν χωριάτικην γλῶσσαν τὰ πράγματα ἐμφανίζονται *ζωηρότερα* καὶ ὁ ἀναγνώστης ἔχει μίαν ἐντύπωσιν πολὺ καλλιτεχνικωτέραν. Δὲν σημαίνει τίποτε ἂν ἀπὸ μίαν σελίδα, δὲν θὰ ἐννοήσῃ τυχὸν δύο-τρεῖς λέξεις. Αὐτὸ μᾶς συμβαίνει καὶ ὅταν διαβάζωμεν ἓν ἔργον εἰς ἀρχαΐζουσαν καθαρεύουσαν, καὶ ἴσως συχνότερα.

Κόρη τοῦ Βορρᾶ, τί ἀπέγεινε τὸ ὡραῖο σου ἀρνάκι; Σοῦ τὸ ἔσφαξαν;.. Κρῖμα ποῦ ἦταν ἔτσι ἐμμορφο—τὸ καϊμένο,—ἄσπρο, κατάσπρο, μὲ μόνο στὴ μυτίτσα του κάτι μαῦρες γραμμές, καὶ ποῦ γι' αὐτὸ τὸ ἔλεγες «Ἀσπρούλα». Αἰωνία του ἡ μνήμη, ἔ; Πολὺ θὰ τὸ ἐλυπήθηκες,—ἀλλά, στοιχηματίζω, καὶ θὰ τὸ ...ἔφαγες!

Ἀφοῦ ἡ σωπή σου, *Ἄσπρο Κοράκι*, προῆλθεν ἀπὸ ἀσθένειαν, εἶσαι δικαιολογημένος. Φρόντισε ὅμως νἀναπληρώσῃς καὶ τὰ μαθήματα ποῦ ἔχασες, καὶ μάλιστα τὰ Λατινικά, διὰ νὰ κάμῃς καλὸ ἐξετάσεις.—Ναί, διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. προτιμῶ φυσικὰ τὰ πρωτότυπα· ἀλλ' ὅταν δὲν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ γράφῃ τέτοια, εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ μεταφράσεις.

Ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας* μοῦ γράφει: «Παρατηρῶ, ὅτι ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* ἔχει τὸ ρεκὸρ εἰς ὅλα: Σελίδα Συνεργασίας, Ἀσκήσεις, Ἀλληλογραφίαν, κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις, κομπλιμέντα, ἀγάπην, ἐκτίμησιν ἀπ' ὅλους, κτλ. κτλ. Τίποτε δὲν τῆς διαφεύγει: οὔτε ὅτι τὸ ποίημα τοῦ *Ἑλληνικοῦ Μεταλλίου* εἶνε ἁπλῆ μετάφρασις ἀπὸ τὸν Musset, οὔτε ὅτι τὰ ἀγόρια ὑπερνικοῦν τὰ κορίτσια. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι τὴν θαυμάζω, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὴν μιμηθῶ». Πῶς μάρεσει καὶ μένα νὰ διαβάζω γράμματα ἀπὸ φίλους μου μ' ἐπαίνους δι' ἄλλους συναδέλφους των, καὶ ὄχι μὲ κατηγορίας, ἢ παράπονα, ὅπως γράφουν μερικοὶ-μερικοί!.. Σᾶς βεβαιῶ λοιπόν, ὅτι αὐτὸ τὰ ἀπόσπασμα ποῦ ἐδιαβάσατε, τιμᾷ περισσότερον τὸν *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας* παρὰ τὴν *Βαλκανικήν*.

Καὶ αὐτὸ τὸ χαριτωμένον ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου*: «Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἔμαθα ἔξαφνα ὅτι δὲν εἴχαμεν Σχολεῖον, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι ἑώρταζαν τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Σουλτάνου των. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι τόσον δὲν ἐχάρηκα στὰς παύσεις, ὅσον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἶνε τὸ μόνον καλὸν ποῦ μοῦ ἔκαμεν ὁ Σουλτάνος».

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, τὸ ὀρκίζεσαι αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις; ὅτι δηλαδὴ «εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους συνδρομητὰς ἀπαντῶ τακτικῶς καὶ μάλιστα ἐκτενῶς, ἐνῷ εἰς σὲ πολὺ σπανίως κτλ.»; Μ' ἀλήθεια, δὲν βλέπεις τί γίνεται μὲ τὴν πληθώραν τῶν ἐπιστολῶν καὶ μὲ τὸν περιωρισμένον χῶρον τῆς Ἀλληλογραφίας; Δὲν βλέπεις ὅτι, εἰς κάθε φύλλον, μόνον πέντε-δέκα ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις εἰμπορῶ νὰ κάμνω, καὶ ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐπιστολὰς ἀπαντῶ συντόμως ἢ διόλου, ἀναφέρουσα αὐτὰς ἁπλῶς; Ἀκριβῶς δηλαδὴ τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι λέγεις. Οὔτε κάμνω διακρίσεις. Ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς *κατὰ σειρὰν λήψεως*. Ὅσον ἔχω χῶρον, τὸν ἐξαντλῶ· καὶ ἔπειτα: «Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ τάδε, ἡ τάδε, ὁ τάδε.» Τί σοῦ πταίω λοιπόν, ἂν δυὸ-τρεῖς φορὲς ἔτυχε νὰ πέσῃ στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σου μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ διαθεσίμου χώρου; — Καὶ ἴσα-ἴσα, τώρα πάλιν μοῦ ἐξηντλήθη. Καὶ μοῦ μένουν ἀκόμη ἕνα σωρὸ γράμματα. Λοιπόν:

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Κῦμα*, *Δαφνοστεφὴς Γαλανόλευκος*, *Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, *Ἴας Αὔρα*, *Ψαροπούλα*, *Διάκρητος Κυανόλευκος* καὶ *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

[Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα πάρα πολλὰ κομμάτια. Οἱ περισσότεροι μάλιστα μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ δύο, ἀπὸ τρία, ἀπὸ τέσσαρα, μερικοὶ καὶ ἀπὸ πέντε! Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους κατανταῦθα ἀδύνατον πλέον νἀναφέρω μὲ τοὺς τίτλους των ὅλα τὰ ἐγκρινόμενα. Δι' αὐτὸ παρακαλῶ θερμῶς τοὺς φίλους μου νὰ μὴ μοῦ στέλλουν παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ ἕνα κομμάτι τὴν ἑβδομάδα. Ἕνα καὶ καλό.]

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Γενναιοψύχου Στρατηλάτου*, τοῦ *Γλυκοῦ Ὀνείρου*, τοῦ *Ταλαιπωρημένου Δωδεκανήσου*, τοῦ *Βέτο*, τῆς *Εὐδίκιδος Νεάντος*, τοῦ *Ναυάρχου Μιαούλη*, τοῦ *Φάωνος*, τοῦ *Κύματος*, τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*, τῆς *Τελεσίλλας*, τῆς *Ἴάδος Ἄβρας* (ἡ «Ἀφιξις εἰς Σμύρνην» ποῦ ἐστάλη πρῶτα ἀνωνύμως·), τῆς *Ἑλληνικῆς Αἴγλης*, τῆς *Ναυτοπούλας*, τοῦ *Ταταυλιανοῦ*, τοῦ *Ἥρως τοῦ 1913*, τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*, τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*, τοῦ *Σοκολατένιου Δεκανέως*, τῆς *Παιδικῆς Καρδίας*, τῆς *Αὔρας τῶν Σπετσῶν* κτλ.

Ἀπορρίπτονται: «Εἰκὼν τῆς κακῆς συνειδήσεως» (τὸ ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε·)—«Μία πρωΐα τῆς ἀνοίξεως»·— «Ἡ ἀσθένεια»·— «Μία ἐκδρομή»·—«Παπᾶ πηδήματα»·—«Νεοκραδάσατον»·—«Οἱ Ἀγωνιοπαῖδες»·— «Αἱ ἐντυπώσεις μου» (ἄτεχνα, γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ζακυθιοῦ Ἀεράκι*, α. (Δ. Κ.) *Εὐδλης Νεάντης* α. (Χ. Λ.) *Ἔλλην Ὀπλίτης*, α. (Χ. Χ.) *Σημαία τῆς Αὐτονόμου* α. (Ι. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦνν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Νικηφόρος Στόλος* (0) μὲ *Τέλλον "Αγραν*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Ἡροϊκὴν Σάμον*—τὸ *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου* (0) μὲ *Εὐαίσθητον Βράχον*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Τέλλον "Αγραν*, *Φάωνα*, *Δορελάϊ*—τὸ *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (0) μὲ *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Ξανθὴν Νεράϊδα*, *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Νικητήν*—τὸ *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (0) μὲ *Τέλλον "Αγραν*, *Κῦμα*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Εὐαίσθητον Βράχον*, *Τυλαιπωρηθεῖσαν "Ηπειρον*, *Ναύαρχον Μιαούλη*, *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Πειρακτήριον*—ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* (0) μὲ *Τέλλον "Αγραν*—ὁ *Νικηφόρος Στόλος* (0) μὲ *Τέλλον "Αγραν*, *Ἀνθισμένην Πασχαλιάν*, *Δωδωναῖον*—ἡ *Ματωμένη Δόξα* (0) μὲ *Ἐφεδρον Μπιμπίκον*, *Τέλλον "Αγραν*, *Καινούργιες Δάφνες*, *Κῦμα*, *Κρητικοπούλαν*—ἡ *Ἡρωϊκὴ Σάμος* (0) μὲ *Τέλλον "Αγραν*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Κῦμα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Χανουμάκι* (ἔστειλα ὅσα φυλλάδια σοῦ λείπουν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν παλαιῶν σου τόμων, εἰμπορεῖς νὰ τὰ προμηθευθῇς πρὸς 25 λεπτὰ ἕκαστον·) *Κάσκρον Καλαμῶν* (τώρα μάλιστα·) *Ἑλληνικὴν Νίκην* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ·) *Ἀκῆτα Χ* (ἐλήφθησαν·) *Νικηφόρον Στόλον* (ἔλαβα· εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τὰ στέλλῃς ὅλα εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός·) *Νύμφην τῆς Ἰωνίας* (μὰ δὲν τὸ ξεύρεις, ὅτι θὰ ἔχετε καὶ τέτοια; θὰ περιορισθῆτε εἰς τοὺς προθυμοτέρους νὰ σᾶς βοηθήσουν, καὶ πάντα θὰ εἶνε ἀρκετοί·) *Ναύαρχον Μιαούλην* (ἐνέκριναν τὸ εἰς τὴν δημοτικὴν· εὐχόμαι νὰ εὐοδωθῇ ὁ Σύλλογός σας· διευθύνσεις ὅμως συνδρομητῶν δὲν στέλλω πρὸς κανένα, κατ' ἀρχήν·) *Αἴγλην* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ* (ὄχι, ἡ ὑπ' 181 "Ἄσκησις ἔχει καλῶς·) *Φουστανελλᾶν* (τὸ μηδὲν ἐκεῖνο σημαίνει ὅτι ὁ προτείνων δὲν

χρεωστεῖ κανένα τετράδιο· τὸ Ε σημαίνει Εὔσημον καὶ (δὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (ὄχι, τὰ Διηγήματα εἶχαν χαθῇ, καὶ ἔδωσα καὶ προθεσμίαν, ἡ ὁποία ἔληξε·) *Μικρασιάτην* (σοῦ τὰ ἔστειλα δωρεάν·) *Δοξασμένον Ρῆγον* (εὖγε! βραβεῖον ἔστειλα·) *Ὀνειρευμένην Πατρίδα* (ἄ, μπᾶ! οὔτε ἰδέα· ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς αὐτῆς πόλεως τὰ φύλλα στέλλονται συγχρόνως· ἀλλὰ κάποτε χάνεται κανὲν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξεσπαθώματα· ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου·) *Δοξασμένο 1913* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μπουμπουλίναν* (ἀλήθεια; δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι· θὰ κυττάξω εἰς αὐτοὺς τοὺς τόμους ποῦ μοῦ σημειώνεις·) *Τορπίλλην Βότση* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀτρόμητον Σωφρανέσταν* (ἄ, ἔτσι; τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θείου σου· διὰ τὴν βραδύτητα πταίεις σύ, ποῦ δὲν μοῦ τὸ ἔγραψες πρίν·) *Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα* (ἔστειλα·) *Πρεγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (ἔστειλα· τὰ βραβεῖα αὐτὰ θὰ πονεμηθοῦν περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου·) *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* (ὄχι, ἀλλ' αὐτὰς τὰς δύο ἑβδομάδας, ἕνεκα πληθώρας γραμμάτων, ἐπῆλθεν ἀνωμαλία· ἓν ἀπόσπασμα πολὺ ὡραῖον ἀπὸ τὸ δικόν σου τῆς Δευτέρας, 28 Ἀπριλίου, τὸ ἐφύλαξα διὰ τὸ προσεχές· ἀλήθεια, ἡ Κάκια μὲ παρακαλεῖ νὰ σέρωτήσω: ἔλαβες μιὰ πρόσκλησι ποῦ σοῦ εἶχε στείλη πρὸ καιροῦ ταχυδρομικῶς;) *Νικηφόρον* (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ πρόγραμμα·) *Ἐρημίτιδα* (ἔστειλα· ἐνθυμοῦμαι μᾶλλον, ὅτι ἐλήφθησαν ὅλαι·) *Νεαρὰν Κρῆσσαν* (δὲν στέλλω ἐγὼ ψηφοδέλτια· θὰ τὸ γράψῃς ἕνα κομμάτι χαρτί, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ποῦ σᾶς ἔδωσα εἰς τὸ 13ον φύλλον, καὶ θὰ μοῦ τὸ στείλῃς·) *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου* (εὐχαριστῶ διὰ τὴς πεντάφυλλες πασχαλιές· νὰ ἰδῶ, τί εὐτυχίαν θὰ μοῦ φέρουν;) *Νιόβην* (ἔστειλα·) *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (ὄχι, ἀλλὰ τεμπέλιασε·) *Ἐνδυσοιώδη Ἕλληνα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Χαρίλαον Π. Τον.* (ὄχι· μόνον διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μοσχοβόλον Κρῖνον, Πεθαμένα Ὄνειρα, Υἱὸν Πολεμάρχου κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *ὅην Μαΐου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(*Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς θης Ἰουλίου*).

226. Δεξίγριφος

Ἕνα ρῆμα μὲ θηρίον
Ἂν μπορέσῃς νὰ ἑνώσῃς,
Στρατηγὸν τῶν Κορινθίων
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

227. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Τῆς Ἀσίας Κράτος εἶμαι.
Τὸ κεφάλι ἂν μ' ἀλλάξῃς,
Ζήτησέ με 'ς τὴν Εὐρώπην,
Ἐὰν θέλῃς νὰ μ' εὑρῇς.
Καὶ ἀκόμη ἂν ἀλλάξῃς
Ἕνα ἄλλο μου στοιχεῖον,
Τῆς Ἑλλάδος μίαν χώραν
Μ' ἀπορίαν σου θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Σημαίας

228. Ἀναγραμματισμὸς

Θεὰν Ρωμαῖον ἀναγραμμάτισα,
Βουνὸν μιᾶς νήσου σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, *ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)*

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας, Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

229. Αἴνιγμα

Τρῶς καθεμέρα τὸ ἀρσενικόν μου,
Πόλις 'ς τὴν Ἤπειρο τὸ θηλυκόν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστοῦ Ἀρόχνης

230. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+ + * * * = Ἀστεριωμός.
+ + + * * = Λίμνη τῆς Ἀσίας.
+ + + * * * = Τιτὰν καὶ ὄρος.
+ * * * * = Μέρος τοῦ σώματος.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν, διαίρεσις χρόνου, Μοῦσα· ἡ δὲ κάθετός της εἶνε συμπερασματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριωμίας

231. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Μυθολογικὸν θηρίον
2 6 0 4 3 = Ἀργοναύτης
3 2 5 8 9 3 = Ὁμωκτόν.
4 8 6 7 9 0 = Ἐπίθετον.
5 6 4 0 = Πτηνόν.
6 1 6 8 9 7 0 2 9 3 = Χωρίον τ. Ἀττικῆς
7 6 2 3 6 = Θηρίον.
8 4 1 6 2 9 0 = Ἐθνικόν.
9 2 3 9 0 = Ποτόν.
0 6 7 8 6 = Ἔρκετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα.

232.—236. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

βάσις, πόνος, ποσόν, ἀκμή, μαῦρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

237. Φωνηεντόλιπον.

γρσκ – δ – *** – πλλ – δδσκμνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

238. Γρῖφος.

Πραγ πραγ πραγ	Κα κα κα
πραγ πραγ πραγ Μάτα	κα κα κα Λᾶ.
πραγ πραγ πραγ	κα κα κα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7 καὶ 8

66. Ἱερεμίας (ἱ, ρ, π, ἰ, ᾳ = ἴ, ἔρ, ἔμ, ἴ, ἄς.) — 67. Ἀντιόπη (*ἄν, τί, ο, πτ.*) — 68. Ὄγος - οἶνος. — 69. Μάλα, ἅλμα, λάμα.

70. ΒΙΟΛΙΟΝ
ΙΡΚΟ
ΟΡΕΣΤΗΣ
ΑΣΙΗ
ΙΚΤΙΝΟΣ
ΟΗΟΑ
ΝΟΣΙΣΑΣ

71. ΠΑΝ
ΑΚΩ
ΜΡΑ
ΚΕΤΙΓΝΗ
ΑΤΣ
ΕΑΟ
ΧΣΣ

72—76. Διὰ τοῦ *φα*: *ἐλέφας, σφαῖρα, φάρος, ὀρφανός, φανός*.—77. ΚΡΟΙΣΟΣ (Κόρος, ΚΡέων, ΔιΟμήδης, ΠελΙας, ΡῶμοΣ, ΠρίαμΟς, ΠόλυδοΣ.) — 78. Ὁ μὴ δαρεὶς οὐ παιδεύεται. — 79. *Ὁ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἀγὼν ἦτο ἄνισος.* (Ὁ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν - ἀγ ὄνοι τό - ἄν εἰς ὡς).

80. Κάπαρις (κᾶ, Πάρις.) — 81. Ἀόρατπυρά.—82. Νοῦς - ποῦς.—83. Μάλτα - ἅλμα.

84. ΣΗΜΑΙΑ
ΗΜΕΡΑ
ΜΕΤΑ
ΑΡΑ
ΙΑ

85. ΒΟΑΣ
ΟΣΣΑ
ΑΣΗΡ
ΣΑΡΑ

86. *Τυρὶ* (ΑρεΤΗ, ΡΗνη. .)
Α

87. ΕΛΛΑΣ (Ἐλβετία, Ὀλλανδία, ΓαΛλία, Ἰσπανία, ΠρωσΣία.)—88. Τοῖς ἀνθρώποις οὐ δέδοται τὸ μέλλον ἐπίστασθαι.—89. *Τὴν Διάπλασιν ἀγαπῶ πολύ·* (τ' εἶν' διὰ πλα - σὺν - ἀγ ἀπὸ πο - λί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

[Ιδ' — C3]

Πρὸς *Καινούργιες Δάφνες* εὐχαριστῶ πολύ. Ἐκοπίασε, ἔχασε καιρόν, καὶ ἔδειξεν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*.

Α. Ν. Τ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 20ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 177.*)

ΑΘΗΝΩΝ: Θεοδώρα Καραβέλλου, Ἀδ. Μ. Συρίγγος. Νικ. Σ. Κουτσουβέλης, Χαρ. Π. Τσοτόπουλος. Κ. Κανάρης, Ἑλένη Σ. Τσαγρῆ.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Δημ. Σ. Θεοδωρόπουλος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης.
ΘΗΒΩΝ: Σφκ. Ν. Παυλίνος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Μ. Δουφεξόπουλος.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Κ. Κερεστετζῆς, Αἰολεὺς Ροδόεσσα Αὐγή, Βάσος Α. Μωραϊτέλλης, Σ. Α. Καράλλης.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κλειὼ Ἀντωνιάδου (Ις).
ΛΑΥΡΙΟΥ: Σοφία Ν. Καρζῆ.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρενὸ Ναυτόπουλο, Ντεντῆς Ι. Φαρμακίδης, Γ. Ἀλεξόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλ. Ι. Καλαβρέζος, Ρωβιλσῶν τῆς Ἐρημονήσου, Κλειὼ Γ. Γεωργά, Ρωσίνα Σ. Σαββᾶ.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ὁμηριάς
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Σωτηρ. Ν. Τζωρτζόπουλος, Κωνστ. Γρ. Τσιγάρας, Γ. Φ. Τέγου.
ΥΔΡΑΣ: Δημ. Ν. Γιαννουλίδης, Παναγ. Ι. Παντελάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Κορίνθῳ Ι. Μ. ΔΟΥΦΕΞΟΠΟΥΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Πλουτίζουν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2560